

Dobrovoljček.

*Na glavi čepico,
na ustnih nasmeh —
kaj hočem še več
v teh pasjih dneh?*

*Kaj hočem še več?
E, da bi imel
jaz glasne orglice —
po svetlu bi šel.*

*In z orglicami
bi okroglo drobil,
a v čepico bi
denarce lovil.*

*Denarce lovil
in si kupil grad
in z orglicami
legel bi v hlad!*

Simon Palček.

Kralj in nehvalezna sinova.

Napisal *Maksencij.*

Živel je v deveti deželi, kjer nikdar ne zahaja solnce, bogat in mogočen kralj. V vojski s sosednjim kraljem je bil hudo ranjen in je ležal na smrtni postelji. Tedaj pa pokliče predse svoje tri sinove in jim veli: »Sinovi, moja smrtna ura se bliža. Zdravniki pravijo, da ni več leka za mojo rano; le ko bi mi kdo prinesel žive vode, da bi z njo omočil rano, bi ozdravil. Pojdite je iskat po svetlu! Ali, sinovi, ne ustrašite se pota, zakaj daleč je do zlate gore, pod katero izvira živa voda. Ako me ljubite, bo vam pot kratka. Toda slušajte! Kdor mi prinese one vode, ta bodi moj naslednik.«

Nato da vsakemu vrečico cekinov in iskrega konja. — Sinovi odjezdijo. Dirjali so kakor veter in so se šele ustavili v temnem gozdu. Ker se je bližala noč, in so bili konji jako utrujeni, so sklenili bratje, da si poiščejo